

fristede ham til Efterligning, rørte der sig i Dybet af hans Sind en Følelse af Medlidenhed med den Slags Mennesker, hvis Tanker aldrig hævede sig højere end Røgen fra deres Cigar.

Nu sad han der udenfor Kafeen med en Avis i Haanden. Mens hans Tanker var hos Jakobe, hvem han savnede dobbelt stærkt i denne store, vildfremmede By, lod han af gammel Vane Blikket løbe nedover Hotellisterne for at søge efter Navne fra Danmark. Og pludselig gav det et Ryk i ham, idet han stødte paa Navnet Baronesse von Bernt-Adlersborg.

Den gamle Dame var i Vinterens Løb ganske gaaet ham af Minde. Hans Udvikling havde i den mellemliggende Tid ført ham saa langt bort fra al Tragten efter ydre Glans og Storhed, at han knap nok længer huskede, hvordan han før sin Rejse blev fristet af „Onkel Heinrich“ til at benytte sig af dette stakels Kvindemenneskes Venskab med det Formaal at erobre sig en Barontitel.

I sin Længsel efter engang igen at tale med et Menneske i sit eget Sprog og om almindelig menneskelige Ting besluttede han sig til at opsøge Baronessen. Han fandt hende i et af Byens eleganteste Hoteller, hvor hun boede sammen med sin Søster Hofjægermesterinde Prangen. De to Damer var kommen dertil for et Par Dage siden og opholdt sig her paa Gennemrejse til Italien.

Baronessen syntes ikke at have haft stort Udbytte af sin næsten aarelange Kur paa den tyske Afvænningsanstalt. Ansigtet havde ganske vist mistet noget af sin blussende Rødme. Mimen var mere behersket, Hænderne roligere; men hendes Tale var lige forvirret og røbede de svækkede Aandsevner. Sin besynderlige Kærlighed til Per havde hun bevaret ganske uforandret. Hun var i sin Gensynsglæde lige ved at falde ham om Halsen, og Gang efter Gang under deres paafølgende Samtale greb hun paany hans Hænder for at bevidne ham sin Taknemmelighed over, at han var kommen.

Om sit Ophold paa Kuranstalten talte den gamle Dame ikke. Hun sagde blot, at hendes „kære Søsterlil“ var rejst ned for at hente hende, og at hun nu agtede sig til Rom for — som hun